

ABC-Bogen

Der var en Mand, som havde skrevet nogle nye Vers til »Abc-Bogen«; saadan to Linier til hvert Bogstav, ligesom i den gamle Abc; han syntes, at man skulde have noget Nyt, de gamle Vers vare saa forslidte, og han syntes nu altid saa godt om sine egne. Den nye Abc laae endnu kun skrevet, og den var ved Siden af den gamle trykte stillet hen i det store Bogskab, hvori der stode saa mange lærde Bøger og moersomme Bøger, men den gamle Abc vilde nok ikke være Nabo til den nye og var derfor sprunget fra Hylden og havde i det samme givet et Skub til den nye, saa den ogsaa laae paa Gulvet og det med alle sine løse Blade spredte rundtom. Den gamle Abc vendte opad den første Side, og det er den vigtigste i den, der staae alle Bogstaverne, de store og smaa. Det Blad har nu Alt, hvad alle de andre Bøger leve af, Alphabetet, Bogstaverne, dem, der dog regjere i Verden; en forfærdelig Magt har de! det kommer alene an paa, hvorledes de kommanderes til at staae; de kunne give Liv, slaae ihjel, glæde og bedrøve. Enkelte opstillede betyde de Ingenting, men stillede i Geled, - ja, da vor Herre lod dem lægge under sine Tanker, fornam vi mere, end vi mægtede at bære, vi bøiede os dybt, men Bogstaverne mægtede at bære det.

Der laae de nu og vendte opad! og Hanen i det store A straaede med røde, blaae og grønne Fjer; han brystede sig, for han vidste hvad Bogstaverne betød og at han var den eneste Levende i dem.

Da gamle Abc-Bog faldt paa Gulvet slog han med Vingerne, fløi ud og satte sig paa en Kant af Bogskabet, glattede sig med Næbet, og galede, saa det skingrede efter. Hver Bog i Skabet, som ellers Nat og Dag stod ligesom i en Døs, naar den ikke var i Brug, fornam det Trompetstød - og saa taledes Hanen høit og lydeligt om den Uret, der var gjort den værdige gamle Abc-Bog.

»Alting skal nu være nyt, være anderledes!« sagde den, »Alt skal være saa fremad, Børn ere saa kloge, at de nu kunne læse før de kjende Bogstaver. «»De skulle have lidt Nyt!«« sagde han, der skrev de nye Abc-Vers, som ligge der spredte paa Gulvet. Jeg kjender dem! meer end ti Gange har jeg hørt ham læse dem op for sig selv, det var ham saadan en Fornøielse, nei, maa jeg bede om mine egne, de gode gamle med Xanthus, og de Billeder, der høre til; dem vil jeg

kjæmpe for, dem vil jeg gale for! enhver Bog i Skabet kjender dem vel! nu skal jeg læse de skrevne nye! læse dem med al Rolighed! lad os saa være enige om, at de ikke due!«

A. Amme.

En Amme gaaer i Søndagsklæder,
Og Andres Børn er hendes Hæder.

B. Bonde.

En Bonde før leed stor Fortræd,

Nu er han tidt for meget med!

»Det Vers finder jeg nu inderligt flaut!« sagde Hanen,
»men jeg læser videre!«

C. Columbus.

Columbus over Havet foer,

Og Jorden den blev dobbelt stor!

D. Danmark.

Om Danmarks Rige Sagnet gaaer,

Gud ei sin Haand af Danmark slaaer!

»Det vil nu Mange finde saa kjønt!« sagde Hanen,
»men det gjør jeg ikke! jeg finder nu Ingenting kjønt her! - videre!«

E. Elephant.

En Elephant gaaer altid tungt,

Om ogsaa Hjertet det er ungt!

F. Formørkelse.

Formørkelse gjør Maanen godt,

Den gaaer saa længe med Kalot!

G. Galten.

Om Galten end faaer Ring i Næsen,

Han lærer ei det fine Væsen.

H. Hurra.

Tidt er et Hurra paa vor Jord

Et meget ubesindigt Ord!

»Hvor skal nu et Barn forstaae det!« sagde Hanen,
»der staaer rigtignok paa Titelbladet: »Abc-Bog for Store og Smaa«, men de Store have Andet at bestille end læse Abc-Vers og de Smaa kunne ikke forstaae det! Der er en Grændse med Alt! Videre!«

J. Jord.

Vor Jord er vor Moder saa rund og saa stor,

Og vi gaae tilsidst igjen i vor Moer!

»Det er nu raat!« sagde Hanen.

K. Ko. Kalv.

En Ko er Tyrens Madamme,

Og Kalven kan blive det samme!

»Hvor skal man nu * kunne forklare for Børn det
Familieskab?«
L. Løve. Lorgnet.
Den vilde Løve har ei Lorgnet,
Det har den tamme i Nummer-Parquet.
M. Morgensol.
Op staaer den gyldne Morgensol,
Men ei fordi Gaardhanen goel.
»Nu faaer jeg Grovheder!« sagde Hanen; »men jeg er
da i godt Selskab, i Selskab med Solen! videre!«
N. Neger.
Sort er en Neger al sin Tid,
Ham kan man ikke vaske hvid.
O. Olieblad.
Det bedste Blad - ja veed Du hvad?
Det var dog Duens Olieblad.
P. Pande.
Tidt rummes i Menneskets Pande,
Hvad knap kan rummes i Tider og Lande.
Q. Qvæg.
At eie Qvæg er stort og godt,
Selv være Qvæg, det er kun smaat.
E. Rundetaarn.
Skjøndt man er skabt som Rundetaarn,
Er man derfor ei høivelbaar'n.
S. Sviin.
Lad det Dig ikke gjøre hoven,
At Du har mange Sviin paa Skoven.
»Tillader De nu, jeg galer!« sagde Hanen, »det tager
paa Kræfterne at læse saa meget! man maa trække
Veiret!« - og saa galede den, saa at det skingrede som
Messing-Trompet, og det var en stor Fornøielse at høre
paa - for Hanen. »Videre!«
T. Theekedel. Theemaskine.
Theekedlen fik kun Skorsteens-Rang,
Og har dog Theemaskinens Sang.
U. Uhret.
Skjøndt Uhret stadigt slaer og gaaer,
Midt i en Evighed man staaer!
»Det skal nu være saa dybt,« sagde Hanen, »men jeg
kan ikke hitte det paa Bunden!«
V. Vaskebjørn.
En Vaskebjørn kan vaske Tingen
Saa længe, at den bliver ingen!
X. - -
»Her har han ikke kunnet finde paa noget Nyt!«
I Ægteskabs-Sø skal der findes en Klippe,
Af Socrates blev den betegnet Xanthippe.
»Han maatte dog tage Xanthippe. Xanthus er nu

bedre!«
Y. Ygdrasil.
Under Ygdrasil-Træ var Gudernes Sted, -
Træet er dødt og Guderne med!
»Nu er vi snart ude!« sagde Hanen, »det er altid en
Trøst. Videre frem.«
Æ. Æsel.
Et Æsel er et Æsel dog,
Om selv det gaaer med gyldent Skrog.
Ø. Østers.
En Østers har ikke til Verden Fiduus,
Den veed, man kan æde den ud af sit Huus!
»Der slap det! men det er ikke overstaaet! nu skal det
trykkes! og saa skal det læses! det skal bydes istedetfor
de værdige gamle Bogstav-Vers i min Bog! Hvad siger
Forsamlingen, Lærde og Ulærde, enkelte og samlede
Skrifter? hvad siger Bogskabet? Jeg har talt - nu kunne
de Andre handle!«
Og Bøgerne stode og Skabet stod, men Hanen fløi ned
igjen i sit store A og saae sig stolt om. »Jeg taled
godt, jeg galede godt -! det gjør den nye Abc-Bog mig
ikke efter! den dør bestemt! den er død! den har ingen
Hane!«

* * *